

Glasba na elektronskih medijih

Založbe RTV Slovenija 2012

Spet je bilo leto naokoli in naša skoraj edina založba elektronskih medijev, nacionalna ZKP RTV Slovenije je 5. februarja 2013 predstavila svoj bogati opus jazzovske, simfonične, komorne, zborovske, operne, otroške, ljudske glasbe in poezije na nosilcih zvoka in slike. Kot po navadi je tudi ta sicer formalna tiskovna konferenca pomenila srečanje z avtorji, izvajalci in ustvarjalci te produkcije. Za izdajo te produkcije je zanimivo, prebrano in odbrano promocijo vodila vodja založniške dejavnosti RTV Slovenija **Mojca Menart**, ki je med drugimi tudi najbolj zaslužna v teh »sušnih časih« za vse omenjene izdaje. Kljub temu da je bila bera po številu malce skromnejša od prejšnje, še vedno lahko ugotovimo, da gre za načrtno, prebrano in izbrano ter zlasti še kontinuirano izdajo raznolike glasbe na trajnih medijskih nosilcih, najsi gre za tiste, ki jih hranijo arhivi RTV, ali za povsem novo produkcijo, za nove posnetke. Kajti sistem RTV edini na Slovenskem omogoča prav to: naročanje, izvedbo, snemanje in izdajanje bogate slovenske in tuje glasbene zapuščine in aktualnosti: od svojih ansamblov in koncertov pa vse do njihovih živih ali/in studijskih posnetkov (tako za potrebe vseh drugih medijskih programov RTV) in zdaj seveda še njihovo ovekovečenje za trajno in zunanjo »uporabo«.

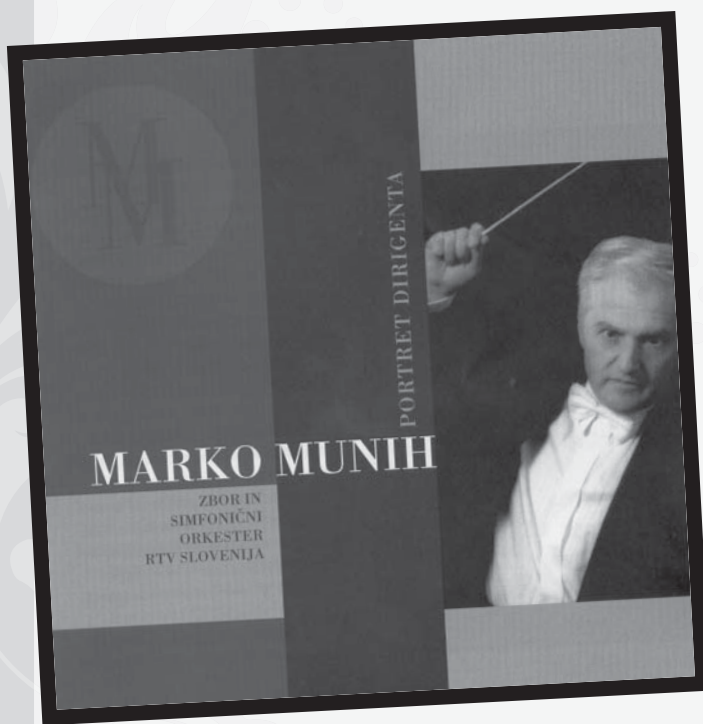
Jazz

Na področju jazzovske glasbe je tokrat edina ponudba plošček našega tolkalista bobnarja in lanskoletnega (2012) nagrajenca Prešernovega sklada **Zlatka Kaučiča** z naslovom *Zvočna polja za T. S.* To pomeni, da je omenjena zgoščenka posvečena radijskemu novinarju Tomažu Simonu (1967–2009). Zato so se o njem v uvodu knjižice razpisali (aktualni) direktor Radia Slovenija Miha Lamprecht, novinarja Jolanda Fele in Andrej Karoli in nazadnje še Zlatko Kaučič. Gre za kombinacijo studijskih posnetkov in posnetkov v živo avtorske in izvedene glasbe Z. Kaučiča, pa še glasbenikov gostov, ki so se združili v zasedbo »kombo« in šolo Z. Kaučiča; ta deluje v Novi Gorici od leta 2002. Poleg tega skladateljskega (avtorskega) in tolkalnega prvenca je Kaučič pri ZKP RTV Slovenija izdal doslej že štiri plošče s posnetki različnih projektov tako z domačih kot s tujih festivalov. Tokrat imamo v poslušanju devet skladateljevih in izvajalčevih del: *Zvočni pašniki 1–7*, *Zarja* in *Rara roža*. Avtorski glasbi Z. Kaučiča sta za to ploščo dodala svoje priredbe še Bruno Cesselli in avtor sam. Številnim izvajalcem (v orkestru *Rara roža* smo našli kar petnajst godalcev) so se pridružili še številni drugi domači in tuji glasbeniki, Kaučičevi prijatelji in poklicni kolegi. Za sam izdelek pa je poleg teh poskrbela še številčna ekipa RTV Slovenija. Najmanj, kar gre pripisati tej

Kaučičevi plošči, je njena nenavadnost (tako po zasedbah kot jazzovskih stilih) po vsebini in obliki, in ne nazadnje gre tudi za sam zvok tega (elektronskega medijskega) izdelka. Naj zato samo bežno omenimo kar dva tonska mojstra: Mitja Krže in Borut Čelik.

Simfonična in koncertantna glasba

Ta bera je glede na tradicijo, zasedbo in zmožnosti *Glasbene produkcije RTV Slovenija* (orkestri, zbori) še bogatejša. Zato jo predstavlja kar nekaj plošč. Njihovo tradicionalno serijo nadaljuje izdajanje posnete glasbe največjega hišnega ansambla – *Simfoničnega orkestra RTV Slovenija*. **Bravo orkester 4** z gostujočim dirigentom Cristianom Mandealom tokrat prinaša Brucknerjevo *Simfonijo* št. 7 v E-duru (1885), od vsega devetih tovrstnih skladateljevih mojstrov. Gre za obsežno in hkrati tudi najbolj popularno orkestralno delo tega avstrijskega skladatelja in organista, ki za naše simfonike zagotovo ni le del standardnega repertoarja, ampak tudi eden glavnih poustvarjalnih izzivov. Tudi tokrat ga umetniki pod zanesljivo in trdno roko dirigenta Mandeala prikažejo v vsem blišču. Zagotovo gre za preizkusni kamen, na katerem se merijo samo najodličnejši tovrstni ansambli, in naši simfoniki mu sledijo v vseh poustvarjalnih merilih. Kot občudovalec Wagnerjeve umetnosti in kot učitelj ter vzornik Mahlerja, Schalka in Wolfa, je prav ta Brucknerjeva simfonija preizkusni kamen, na katerem so tokrat naši simfoniki spet uspešno opravili svoj izpit. Poleg omenjenih umetnikov so za ta diskografski uspeh ZKP RTV Slovenija zaslužni še tonski mojster Januš Luznar, glasbeni producent Žiga Stanič, montažer in zvokovni obdelovalec Klemen Veber idr.

Naslednji avdio in video trojček sestavljata dve zgoščenki in video plošček (DVD), da bi kar najbolj verodostojno prikazali **portret** našega dirigenta, maestra **Marka Muniha** (roj. leta 1936). Na posnetkih, ki so nastali v Ljubljani, sta poleg dirigenta Muniha predstavljena še zbor in simfonični orkester RTV Slovenija. Saj je bila dirigentova skrb vseskozi na Slovenskem razpeta med vokalom in inštrumentalno zasedbo. Največje tovrstne poustvarjalne dosežke je Muniha doslej dosegel z izvedbami in s posnetki vokalno-inštrumentalnih del. Med temi najdemo oz. lahko poslušamo glasbo J. Brahmsa, H. Wolfa, V. Ukmarja, U. Kreka, S. Vremšaka, C. Debussyja, M. Ravela, F. Poulenca, H. Kratochwilla in B. Martinůja; na DVD pa še R. Wagnerja in P. I. Čajkovskega. Munihovo dolgoletno dirigentsko kariero sta najbolj zaznamovala oba naša osrednja državna orkestra Slovenske filharmonije in simfonikov RTV Slovenija, vokalno pa še APZ Toneta Tomšiča in komorni zbor RTV Slovenija. Kar šestnajst let je bil (odgovorni) urednik glasbenega programa Radia Slovenija. Kot dirigent in urednik je vseskozi usmerjal glasbeni okus in s tem posredno tudi poustvarjalni razvoj slovenske glasbe. Ob tem ni nikoli zanemaril svojega umetniškega razvoja. Del vsega tega lahko zdaj slišimo in vidimo na trojnem diskografskem izdelku, na katerem lahko bolj virtualno kot pa v živo poslušamo (in gledamo) Munihove posnetke, ki so večinoma nastali tako v Gallusovi dvorani ljubljanskega Cankarjevega doma in na Plečnikovih Žalah. Tam je režiser Dušan Hren s TV Slovenija posnel vizualizacijo Munihových interpretacij Wagnerjeve uverture k operi *Tannhäuser* in obsežno romantično arhitekturo, *Simfonijo* št. 6, op. 74, »Patetično« P. I. Čajkovskega. Tokratni Munihovi sodelavci poleg že omenjenih ansamblov so nekateri solisti: sopranistki Urška Žižek in Marjana Križman, altistka Marjana Lipovšek, tenorista Marjan Trček in Mitja Gregorač ter baritonist Samo Vremšak. Tudi ta izbor bolj ali manj potrjuje Munihovo umetniško in dirigentsko obzorje. Tokratni izbor tonskih mojstrov in glasbenih producentov v letih 1975–2002 hkrati pomeni tudi neke vrste zdaj že zgodovinski pregled le-teh in pa njihovo (elektronsko) aktualizacijo. Med prvimi so Rado Cedilnik, Sergej Dolenc, Aljoša Ertl, Mitja Gobec, Bernhard Mahne, Branko Škrajnar in Marko Vogrinec, med drugimi pa še Anton Dežman, Miran Kvartič in Žiga Stanič. Montažer in zvokovni obdelovalec sta bila K. Veber in Miro Prljača, DVD pa sta sooblikovala tehnični vodja Jernej Vode in izdelovalec matrice DVD Roman Novak. Rezultat tega avdio in video kompleta pa pomeni skoraj dve uri glasbe zgolj v zvočni podobi in še zvočno-slikovni glasbeni portret M. Muniha za dobro urico; vse seveda izključno pod Munihovo taktirko.

Posebno glasbeno dramaturgijo in njeno pohvalo zasluži naslednja zgoščenka z našim prvakom na (francoskem) rogu. Že njen naslov *W. A. Mozart koncerti za rog pove*, da gre za predstavitev vseh štirih znamenitih inštrumentalnih koncertov z rogom, dodan pa jim je še prav tako znameniti *Rondo*.

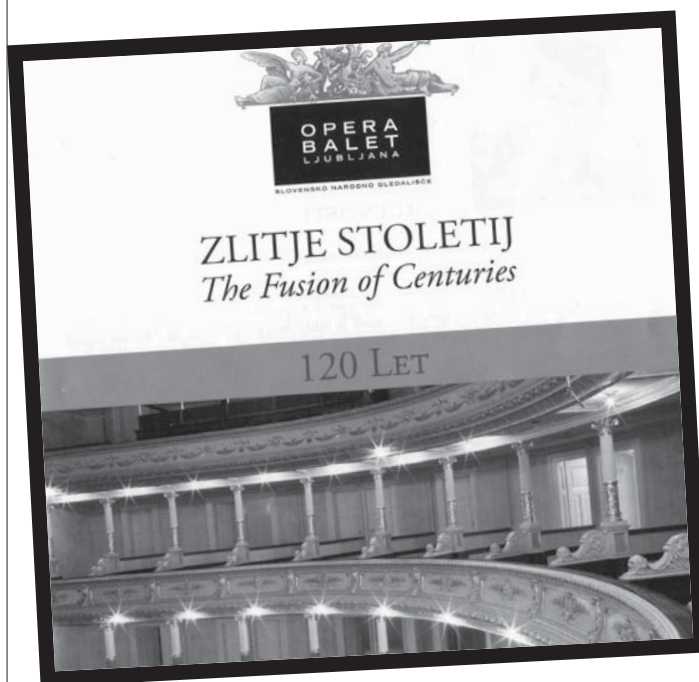
Tokratni zapis našega asa na rogu **Boštjana Lipovška** je spet pospremljen s *simfoničnim orkestrom RTV Slovenija* in še enim njihovih dirigentskih gostov Evanom Christom. Vsa prva četverica *koncertov* je predstavljena v zaporedju Köchlovega seznama teh del: 417, 447, 495 in 412/514, kar pomeni Mozartova solistična dela za rog z orkestrom: Es-dur (št. 2), Es-dur (št. 3), Es-dur (št. 4) in D-dur (št. 1), in še nazadnje *Rondo* (spet v Es-duru). Seveda gre za poudarjeno uglasitev takratnega solističnega in orkestrskega glasbila roga v Es. Le pri *Rondoju* je omenjeni vrstni red malce zamenjan; zagotovo samo za to, ker je pač prva četverica (*koncertov*) v oblikovni in dolžinski prednosti pred njim. Tako kot smo imeli tovrstnega pionirja (Jožeta Falota – tudi on je pred desetletji briljiral z enakim repertoarjem) na tem glasbilu in imamo zdaj še asa hornista, je imel tudi Mozart »svojega« Salzburžana na tem (virtuoznem) glasbilu Ignaza Josepha Leutgeba (1745–1811), ki se je tudi za Mozartom (1777) preselil na Dunaj. Samo tako je lahko nastal opus, ki ga še vedno obožujemo in je razpoznavna znamka vsakega količkaj vrednega solista evropskega in svetovnega in ne le našega formata. Boštjan Lipovšek to zagotovo je. Njegovo tokratno svilen Mozartovo kantileno, ki jo je v vsem omenjenem repertoarju posnel v enem mesecu (marca 2010) v radijskem studiu 26, pa so vsem navedenim izvajalcem pomagali sooblikovati (glasbeni) producent Ž. Stanič in (tonski) mojster J. Luznar ter številni drugi sodelavci.

Omenjeni ciklus simfonične in koncertantne glasbe sklene plošča ZKP RTV Slovenija z naslovom **Božič z nami**. Tudi ta naslov je tako pomenljiv, da ga morda niti ni treba posebej razlagati. Z njim se predstavijo *simfonični orkester RTV Slovenija*, *trio Eroika*, dramski igralec recitator Jurij Souček, *mladinski in otroški zbor RTV Slovenija* in dirigent Patrik Greblo. Aktualne božične napeve, ki so jih napisali F. Wade, J. S. Bach-C. Gounod, C. Franck, C. Wesley, V. Stolcer, L. Belar, F. X. Gruber, ter še nekaj ljudskih napevov je priredil P. Greblo. »Zvezde«

posnetka so nedvomno moški pevski tercet: tenorista Metod Žunec in Aljaž Farasin ter baritonist Matjaž Robavs. Tudi posnetki te zgoščenke so nastali na koncertu v Gallusovi dvorani ljubljanskega Cankarjevega doma (2012), glasbeni producent je bil Martin Žvelc, tonski mojster pa J. Luznar. Da gre pri posnetkih za aktualno in vedno živo božično (decembrsko) tujo in domačo glasbo, ni treba posebej poudarjati.

Zborovska in operna glasba

Edina povsem zborovska plošča iz lanskoletne (2012) bere ZKP RTV Slovenija prinaša posnetke zborov **Benjamina Ipavca**, **Antona Lajovica** in **Radovana Gobca**. Dirigentke Živa Ploj Peršuh, Helena Fojkar Zupančič in Andreja Martinjak predstavijo vsaka po pet zborov v tem vrstnem redu: B. Ipavec (Ž. Ploj Peršuh): *Kadar mlado leto, Ej, tedaj, Na savskem bregu, Pod nebom širnim* in *Zapuščen*, A. Lajovic (H. Fojkar Zupančič): *Kiša, Večerna pesem, Bolest kovač, Pomladni spev* in *Lan* ter R. Gobec (A. Martinjak): *Veš, poet, svoj dolg? Vaška pesem, Tovarišev plašč, Hrasti* in *Človek*. Ta projektni spomenik KZ RTV Slovenija, odkar ansambel stalno in vsaj polprofesionalno sploh ne deluje več, je vsaj še ena povezanost, ki ga tudi tako ohranja vsaj v zavesti, če že ne več v (stalnem) delovanju. Zanimiva, poglobljena in branja vredna besedila je v spremno knjižico prispevala Jasna Nemeč Novak, dodana so (slovenska) besedila vseh objavljenih zborov, žal pa jih ne najdemo v (angleškem) prevodu tako kot spremno besedilo. Tokrat je bil glasbeni producent Tone Jurca, tonski mojstri pa Zoran Crnkovič, Matjaž Culiberg in Miha Ocvirk. Različne so bile (snemalne) lokacije: studio 14 Radia Slovenija, Križevniška cerkev in Festivalna dvorana (vse v Ljubljani). Kontinuiteto te serije pa je tako kot pri orkestralni »nadaljevanki« oskrbel oblikovalec Žiga Culiberg.

Kar tri naslednje zgoščenke predstavljajo našo operno preteklost in vsakdan. Kajti trojni album *Zlitje stoletij* je tesno povezan z minulo stodvajsetletnico (2012) naše prve operno-baletne hiše, v katero – zdaj popolnoma renovirano in dograjeno – so se prav tega leta po nekaj letih brezdorstva vrnili ansambli. Kot piše Peter Bedjanič, avtor spremnega besedila k omenjenim trem ploščam, ni prav veliko opernih gledališč po svetu, ki bi imela svojo preteklost zvočno tako bogato dokumentirano kot ljubljansko. Pa ne gre za veliko in svetovno operno hišo, le za nacionalno. Pa še ob tem bi se našla kakšna luknja, npr. zadnja leta in zadnja izvedba tako pomembne Kogojeve opere Črne maske, ki v letih 2012–2013 ni bila posneta. Izvirni arhivski posnetki Radia Slovenija so nastajali v časovnem loku šestdesetih let, od 1953 do 2012. Na njih spoznamo cela obdobja ljubljanske *Opere in baleta*, njenih vzponov in padcev z vsega 62 opernimi arijami. Vsak od navedenih pevcev je predstavljen samo z eno arijo. Predstavljeni so po abecednem zaporedju priimkov in ne po datumih posnetkov (ali/in predstav). Na posnetkih jih praviloma spremljajo *simfoniki RTV Slovenija*, redkeje se pojavi *orkester SNG Opere in baleta*, še redkeje oba njihova *zbor*. Zato so prisotni tudi številni dirigenti, ki so tako ali drugače vseskozi bogatili našo koncertno in operno glasbeno sceno. Poleg tega enkratnega (opernega) diskografskega dosežka je tudi omenjeno, da je prav pri ZKP RTV Slovenija in pri drugih založbah in v samozaložbi do zdaj izšlo še približno trideset plošč s posnetki arij in drugih odlomkov v izvedbi solistov ljubljanske *opere*. Iz tujine je mogoče dobiti posnetke (celih) oper, ki jih je v Ljubljani posnela nizozemska založba Philips, za Radio Slovenija pa je ljubljanski operni ansambel posnel še devet domačih in tujih opernih del v celoti. Da so na posnetkih kateri od najbolj znanih opernih solistov tudi izpuščeni, ni treba ugibati. Zato pa omenjena galerija posnetkov opozori še na številne (radijske) sodelavce, med njimi kar na izbor najboljših tonskih mojstrov in (glasbenih) producentov. Prav tako je omenjena koprodukcijska izdaja (med ZKP RTV Slovenija in SNG Opera in balet Ljubljana) odraz pojava našega največjega opernega odra – Gallusove dvorane ljubljanskega Cankarjevega doma; saj smo prav tam priča v zadnjih desetletjih najmanj ene večje odrske glasbene koprodukcije. Med posnetki je tudi nekaj tujih solistov, ki so tako ali drugače ostali stalni člani naše operne (re)produkcije, med njimi so tudi imena, ki so od nas odšla v širni svet. Med številnimi opernimi prvaki in prvakinjami naštejmo samo tiste, ki so prav s svojimi osebnimi opernimi bibliografijami postali tako rekoč pojem slovenske operne reprodukcije: Cvetka Ahlin, Vilma Bukovec, Marcos Fink, Rudolf Francl, Vanda Gerlovič, Božena Glavak, Jože Gostič, Valerija Heybal, Hilda Hölzl, Mirjam Kalin, Ladko Korošec, Janez Lipušček, Janez Lotrič, Milena Morača, Zlata Ognjanovič, Vlatka Oršanič, Attilio Planinšek, Ana Pucar Jerič, Ferdinand Radovan, Jurij Reja, Branko Robinšak, Ivan Sancin, Samo Smerkolj, Juan Vasle, Ksenija Vidali, Jože Vidic, Nada Vidmar, Martina Zadro idr.

Solistična in komorna glasba, skladateljski portret in še kaj ...

Slovenski skladatelj in pianist **Janez Matičič** (roj. 1926) ima skoraj vsako leto svojo zgoščenko v omenjenih izdajah. Tokrat je to njegova violinsko klavirska glasba. Njegov opus v letih 1947–1984 na posnetkih izvajajo violinista Anja Bukovec in Igor Ozim ter pianista Milanka Črešnik in Janez Matičič sam. Gre za neke vrste digitalizacijo starejših posnetkov (1970) pa vse do novejših. Kot je marsikatero skladateljevo delo nastajalo več let, so tudi posnetki te plošče antologijske narave. Kot pri predhodni plošči opernih arij gre za kulturno dediščino, ki že zdaj aktualizira sicer zaprti radijski arhiv, vrača dolgoletna narodova vlaganja v javnost; funkcija javnega zavoda je s tem tudi aktualizirana, narodu pa je povrnjeno vse, kar je sicer ta omogočil zavodu, da si je za arhiv pridobil posnetke kot trajno blago, umetnost.

Nemški muzi/An die deutsche Muse je naslov plošče, ki sta jo s triindvajsetimi samospevi Benjamina Ipvavca (1829–1908) na izključno nemška besedila posnela in izdala sopranistka Pia Brodnik in pianist Matija Potisk. Nekaj podobnih poskusov smo na Slovenskem že imeli (npr. Neven Belamarič, Ana Pucar Jerič, Marcos Bajuk idr.), take antologije, ki je tokrat pred nami, pa še ne. Objavljena besedila vseh odpetih samospevov so tokrat iz nemščine prevedena tudi v slovenščino. Ker se že avtor te glasbe izkaže kot mojster domačega muziciranja, zasidranega v svet intimnega bidermajerja, sta tudi oba umetnika posegla po tovrstni slogovni predstavitvi. Tako smo sedaj deležni tudi kančka glasbenega opusa takratnega sveta meščanskega salona. Pretanjena romantična miniatura, kamor zagotovo spada samospev tistega časa in prostora, pa še dodatno opozori na takratni prijateljski krog ob lepi pesmi. Malokatera plošča iz te serije v tako zgoščenem prikazu slogovno tako odmeva, da je treba še posebej izpostaviti prav to.

Z izključno slovenskimi skladbami za trobilni ansambel se predstavi **Brass AG**, tj. trobilni ansambel akademije za glasbo v Ljubljani pod mentorstvom in umetniškim vodstvom in dirigenta izrednega profesorja mag. Dušana Kranjca. Ansambel sestavljajo trobila (trobente, rogovi, pozavne in tuba), včasih se jim pridružijo še tolkala. Tako je tudi tokrat. *Brass AG* deluje na ljubljanski AG komaj od leta 2007. Pri nas imajo podobni ansambli že kar nekaj tradicije (Maribor in Ljubljana), saj je npr. TASF (trobilni ansambel Slovenske filharmonije) že obhajal desetletnico delovanja. Posebna draž teh posnetkov so dela izključno slovenskih skladateljev Lojzeta Lebiča, Nejca Bečana, Roka Goloba in Blaža Puciharja, kar je seveda do neke mere tudi domena že omenjenih vzornikov. Eno krajših izdaj (dobrih 45 min. glasbe) so na zgoščenci poleg ZKP RTV Slovenija pospremili še posebni dodatki aktualnega rektorja Univerze v Ljubljani Radovana Stanislava Pejovnika. Da je poslanstvo naše

ZKP RTV Slovenija nenehno opozarjati tudi na vedno nove prihajajoče glasbene generacije, pa tudi nekaj velja.

S posnetkom svojega recitala (Maribor, Unionska dvorana, 23.–24. februarja 2012) izključno Chopinovih klavirskih del je predstavljen še en slovenski pianist – **Petar Milić** (roj. 1973). Strokovna javnost ga uvršča med najboljše slovenske pianiste v mednarodnem merilu. Pianistova dolgoletna želja je bila posneti Chopinov program v koncertni dvorani, v naravnem okolju za ta inštrument, saj so studijski posnetki po njegovem mnenju preveč »suhi« in pogosto posneti preveč neposredno. Priložnost se je ponudila ob Milićevem recitalu s Chopinovim programom v Mariboru februarja 2012, ko je ekipa v dveh snemalnih dnevih posnela material za ploščo. Zgoščenka je zasnovana v obliki recitala, ki ima zlasti v povezavi s poljskim skladateljem bogato tradicijo. Petar Milić je ploščo posvetil svojemu preminulemu mentorju profesorju Janezu Lovšetu, za katerega je bil mariborski večer zadnji glasbeni dogodek, ki mu je pristostvoval. Med sodelujočimi v ekipi naj omenimo glasbeno producentko Nino Šenk, tonsko mojstrico Aleks Pirkmajer, za mastering sta poskrbela Miro Prljača in Sonja Strenar, za oblikovanje knjižice pa Žiga Culiberg.

Dramska igralka in pesnica **Mila Kačič** (1912–2000) je predstavljena z lastnimi interpretacijami (pred mikrofonom) svoje poezije iz zbirke Šla bom gola skozi pomladi dež. Zbirka je v knjižni obliki izšla dvakrat (2005 in 2007), torej že po avtoričini smrti. Dvaindvajset kratkosapnih, minutnih pesmi sta za digitalno izdajo uredila režiserka Irena Glonar in oblikovalec zvoka Jure Culiberg. Glasbena oprema z deli E. Elgarja, C. Saint Saënsa, J. Brahmsa, F. Schuberta, E. Griega, C. M. v. Webra, H. Wolfa in C. Debussyja je delo Darje Hlavka Godina. Knjižica z vsemi objavljenimi in recitiranimi besedili pesnice in dramske igralka M. Kačič pa je oblikovno spet delo Ž. Culiberga. Tudi tokrat sta se ob izdajatelju in založniku (ZKP RTV Slovenija) pojavila dva zunanja mecena, to sta pravzaprav sodelavca Radia Slovenija iz njegovega igranega programa – že omenjena I. Glonar in J. Culiberg.

Ob lanskoletni aktualni stoti obletnici rojstva skladatelja in dirigenta **Bojana Adamiča** (1912–1955) tudi ZKP RTV Slovenija ni mogla ostati ravnodušna. Izdala je zgoščenko z naslovom *Mojster za vse čase* z njegovimi dvaindvajsetimi hiti. Gre za posnetke popevk, odlomkov iz muzikalov, skladb za veliki orkester in pihalni orkester, za filmsko glasbo – skratka za izbor skladb iz Adamičeve zabavne glasbe – zvrsti, po kateri je mojster ostal najbolj znan in s katero se je po osvoboditvi (po 1945) najbolj identificiral. Veliki poznavalec filmske glasbe dr. Mitja Reichenberg je v spremno knjižico napisal: »Karkoli – glasba je postala njegova pot in njegova pot je ostala glasba.« Največ besedil, na katera je pisal B. Adamič, je izpod rok njegovega literarnega sopotnika Franeta Milčinskega Ježka; tu pa so še

drugi avtorji, saj je prav Adamičevo glasbeno obdobje zaznamovalo hkrati tudi zlata leta slovenske popevke. Številni so tudi izvajalci slovenske zabavne glasbe, pa tudi jazzovske zvrsti, ki še vedno – po več kot stotih letih od skladateljevega rojstva in tudi že skoraj petnajst let po njegovi smrti – na novo izvajajo njegovo glasbo. Skoraj vsaka generacija slovenskih pevcev zabavne in jazzovske glasbe se je dotika. Ostaja in postaja glasbeni fenomen. Posnetki so iz let 1958–2012 in tudi po tej strani pomenijo še eno antologijo.

Glasba za otroke in (slovenska) ljudska glasba

Violinček, ki ga poznamo že iz ene od prejšnjih izdaj glasbe za otroke, tokrat prinaša le eno ploščo z devetnajstimi pesmicami, od tega je devet vokalnih (a cappella, torej izvernih ljudskih pesmi z različnih /slovenskih/ pokrajin), deset pa vokalno-inštrumentalnih na novo komponiranih otroških zborov, ki so jih podpisali Rudi Pančur, Primož Grašič, Andraž Hribar, Nino de Gleria, Matevž Goršič, Tadeja Vulc, Jaka Pucihar in Katarina Pustinek, ter deset inštrumentalnih spremljav. Temu didaktičnemu kompletu sta dodani še pesmarica in pobarvanika. Gre za splet a cappella in vokalno-inštrumentalne otroške glasbene literature, naslonjene na ljudsko ali/in ponarodelo glasbo, in nove izvirne avtorske glasbe. Avtorski prispevki oz. aranžmaji so novi, saj se nenehno spreminja tudi (spremljevalna) zasedba, tu pa tam pa se še pojavijo (različni) solisti. Zanjih deset pesmi je nasploh povsem inštrumentalnih, saj gre samo za podlago, spremljavo novim delom. Tudi to ima svoj metodično-didaktični (zborovski in zborovodski) pomen, kar je seveda že nova dimenzija tega elektronskega medija. Večino pesmic odpoje *otroški pevski zbor RTV Slovenija* pod vodstvom dirigentke Anke Jazbec, kot solisti pa se oglasijo še Andraž

Hribar, Anika Horvat in trije otroški pevski solisti, člani zbora Taja Bedene, Žan Kos in Kaja Vrakelja Ljuboja. Na posnetku sodeluje še pisana družčina inštrumentalistov, skoraj za vsak naslov druga zasedba (19). Kot je zapisal tokratni urednik Radia Slovenija (za otroško glasbo) Matej Jevnišek: »Violinček se je spet podal na novo glasbeno pot, na kateri raziskuje zvoke okoli nas. Zaupal nam je posebno zgodbo. Tisto, v kateri nastopajo različne note, toni, notno črtovje, kakšna pavza in violinski ključ. Ko se vsi skupaj zberejo, slišimo glasbo, slišimo pesmi in različne barve glasbil. Vse to je na tem srebrnem ploščku, ki ga je Violinček nestrpno pričakoval. Poslušajte, prepevajte in ustvarjajte ob novih in ljudskih skladbah. Tega si Violinček najbolj želi. Da bi ob novih pesmih uživali in se mogoče naučili česa novega. Poleg prijetne glasbe pa je Violinček tudi tokrat pripravil še presenečnji – pesmarico, ki vam bo pomagala vse te skladbe prebrati ali zaigrati, ter pobarvanko z dopisnicami, ki jih lahko pošljete svojim najdražjim. Kaj pa Violinček? Ah, spet kje snema mlade pevce in išče nove skladatelje.«

Strast godca je naslov tudi neke vrste diskografske nadaljevanke, ki se imenuje po eni najstarejših glasbenih oddaj na Radiu Slovenija *Slovenska zemlja v pesmi in besedi*. Zanj si je urednica Simona Moličnik sposodila ljudsko geslo *Godec je godec, / ima pisan želodec, / a jezik plesniv, / ki je strašno lažniv!* Po izboru izbirne komisije (Urša Šivic, Bojan Knific in Tomaž Rauch) se je očitno na razpis za ploščo uvrstilo dvanajst ansamblov oz. solistov, vsak s po nekaj posnetki: ansambel *Volk Folk* iz Ilirske Bistrice, Veronika Zajec iz Dobropolja z violinskimi citrami, *Trio Pezdirec* iz Slamne vasi pri Metliki, *Murnovi godci* iz Selške doline, harmonikarica Elizabeta (Betka) Božank iz Dobje vasi pri Črni na Koroškem, ansambel *Zingelci* iz Kopra, harmonikar Viktor Mikuletič iz Velike Bukovice pri Ilirski Bistrici, godci ljudskih viž kulturnega društva *Franc Ilec* iz Loke - Rošnje

iz Starš na Dravskem polju, citrar Klemen Matki iz Logarske doline, *Tamburaši* in *Marko banda* iz Beltincev in ansambel *Vruja* iz Istre. Še preden slišimo omenjeno zvočno ponudbo, takoj ko odpremo bogato spremno knjižico, že lahko verjame-mo številnim sodelavcem projekta, da gre za izvirno slovensko inštrumentalno glasbo, ki se je ohranila z ustnim izročilom in navsezadnje tudi s pomočjo omenjene radijske oddaje. To je pred desetletji zasnovala Jasna Vidakovič. Zastopane so številne slovenske pokrajine, solistična in ansambelska glasba, skratka godčevstvo v povsem pravem pomenu te besede.

Tako kot doslej je omenjena avdiovizualna bera RTV Slovenija v redni prodaji pri naših sicer redkih tovrstnih (specializiranih) prodajalcih in dosegljiva tudi prek sodobne nakupovalne mreže na spletnem naslovu www.rtvlo.si/zkpprodaja.